

Nr 110

Av herr Eriksson, Einar, *angående rese- och traktamentsersättning till suppleant för ledamot av kommunalnämnd.*

(Lika lydande med motion nr 140 i Andra kammaren)

Kommunallagen den 18 december 1953 innehåller i 46 § bestämmelser om dagtraktamenten till vissa kommunala förtroendemän. Bestämmelserna, som återfinnes i paragrafens 1 mom., har följande lydelse:

Ledamot av kommunens styrelse och utsedd ledamot av annan kommunal nämnd skola, därest fullmäktige så besluta, för deltagande i sammanträde eller förrättning inom kommunen i kommunens angelägenhet åtnjuta gottgörelse av kommunens medel i form av dagtraktamente. Dagtraktamente må ej överstiga tio kronor för sammanträdes- eller förrättningsdag; dock må med avseende å särskilt tidskrävande sammanträde eller förrättning eller där det eljest finnes påkallat av särskilda förhållanden traktamentet sättas till högre belopp.

Där väglängden mellan ledamotens hemvist och sammanträdes- eller förrättningsstället är större än tre kilometer, må fullmäktige ock besluta, att resekostnadsersättning skall utgå till ledamoten enligt de grunder, som i 28 § 1 mom. andra stycket äro stadgade för där avsedda fall.

Är ledamot, som avses i första stycket, bosatt på så stort avstånd från sammanträdes- eller förrättningsstället, att resan fram eller åter måste företagas å särskild dag, må fullmäktige besluta, att ersättning för resdag skall utgå efter de grunder, som fullmäktige bestämma.

Ersättning för resa, som enligt uppdrag i kommunens angelägenhet företages utom kommunen av person, som sägs i första stycket, må, om fullmäktige så besluta, utgå efter särskild grund.

Stadgandets uttryck ledamot resp. utsedd ledamot torde innebära att dagtraktamente får utgå även till suppleant som inkallats för att tjänstgöra vid ordinarie ledamots förfall men däremot icke till suppleant som är närvarande vid sammanträde eller förrättning även om denne kallats med stöd av ett fullmäktiges principiella beslut.

För vinnande av önskvärd kontinuitet och stadga i kommunal förvaltning, inte minst då det gäller kommunens styrelse, är det av största betydelse att suppleanterna närvara vid samtliga sammanträden. Många kommuner har därför sedan lång tid tillbaka tillämpat principen att alltid kalla suppleanterna. Undantagna från denna praxis är taxeringsnämnderna. Genom att suppleanterna kallas och närvara vid sammanträden erhåller dessa här-

igenom icke blott en fortlöpande information om förekommande ärenden utan också en ytterst viktig kännedom om de skäl och ståndpunktstaganden i olika avseenden, som utgör bakgrunden till vederbörande myndighets beslut i de skilda ärendena. Tack vare att suppleant vinner sådan mer fortlöpande och ingående kännedom om ärendena blir suppleanten bättre förberedd och skickad att vid förfall för ordinarie ledamot inträda i tjänstgöring och fatta beslut i förekommande frågor. Det måste därför anses vara riktigt att även vid sammanträde eller förrättning närvarande suppleant som kallats i vederbörlig ordning men som icke tjänstgör för frånvarande ledamot skall kunna åtnjuta gottgörelse av kommunens medel i form av dagtraktamente. (Det bör i sammanhanget påpekas att det ju alltid är kommunen själv genom fullmäktige som beslutar om principerna för suppleants inkallande till tjänstgöring.) Kommunallagskommittén framhöll i sitt betänkande (SOU 1947:53) att »den ursprungliga principen att vederlag icke skulle utgå till innehavare av kommunala förtroendeuppdrag har undan för undan uppmjukats genom de bestämmelser om rätt för kommun att utge ersättningar av olika slag, som efter hand införts i kommunallagarna och i en rad författningar, vilka reglera speciella förtroendeuppdrag». Kommittén fastslog emellertid, att principen så till vida kvarstode, »som kommunerna icke äro berättigade att lämna gottgörelse i andra fall eller i vidare omfattning än författningarna medgiva».

För att vid sammanträde eller förrättning närvarande men icke tjänstgörande suppleant skall äga åtnjuta gottgörelse i form av dagtraktamente erfordras sålunda ändring av bestämmelserna i kommunallagen 46 § 1 mom. Av samma skäl bör också resekostnadsersättning och ersättning för resdag utgå icke blott till ledamot utan även till suppleant.

Under hänvisning till vad sålunda anförts får undertecknad hemställa,

att riksdagen måtte besluta att kommunallagens 46 § 1 mom. skall erhålla följande ändrade lydelse:

»Ledamot eller suppleant av kommunens styrelse och utsedd ledamot eller suppleant av annan kommunal nämnd skola, därest fullmäktige så besluta, för deltagande i sammanträde eller förrättning inom kommunen i kommunens angelägenhet åtnjuta gottgörelse av kommunens medel i form av dagtraktamente. Dagtraktamente må ej överstiga tio kronor för sammanträdes- eller förrättningsdag; dock må med avseende å särskilt tidskrävande sammanträde eller förrättning eller där det eljest finnes påkallat av särskilda förhållanden traktamentet sättas till högre belopp.

Där väglängden mellan ledamotens eller suppleantens hemvist och sammanträdes- eller förrättningstället är större än 3 kilometer, må fullmäktige ock besluta, att resekostnads-

ersättning skall utgå till ledamoten enligt de grunder som i 28 § 1 mom. andra stycket äro stadgade för där avsedda fall.

Är ledamot eller suppleant, som avses i första stycket, bostad på så stort avstånd från sammanträdes- eller förrättningsstället, att resan fram eller åter måste företagas å särskild dag, må fullmäktige besluta, att ersättning för resdag skall utgå efter de grunder, som fullmäktige bestämma.

Ersättning för resa, som enligt uppdrag i kommunens angelägenhet företages utom kommunen av person, som sägs i första stycket, må, om fullmäktige så besluta, utgå efter särskild grund.»

Stockholm den 24 januari 1961

Einar Eriksson

Uppsala